

РЕШЕНИЕ

№ 368

гр. София, 23.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 16.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **11029** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Файза К., лице от женски пол, [дата на раждане], гражданка на А., действаща лично и със съгласието на родителите си Ф. К. с паспорт № P04301394, издаден на 01.02.2022г., валиден до 01.02.2027г., и Н. Рахими, притежаваща паспорт № P04302036, издаден на 01.02.2022г., валиден до 01.02.2027г., граждани на А., чрез адв. В. от САК, против Отказ за виза, издаден на 16.11.2022г. от А. З. - Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И., по заявление с изх.№ THR22004531 V от 03.08.2022г., подадено от Файза К..

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен поради нарушение на процесуалните правила, материалният закон и несъответствие с целта на закона - основанията по чл.146, т. 3-5 АПК. Представени са всички изискващи се документи за издаване на виза. Оспорва основанието за отказ по чл.10, т.17 ЗЧРБ с довода, че жалбоподателката възнамерявала да посети България за да бъде заедно с цялото си семейство, целта била посещение на близък роднина. Определя като необоснован аргументът за основателни съмнения за миграционен риск; доказвало се, че разполага с финансови средства. Оспорва се и основанието по чл.10, ал.24 ЗЧРБ: тъй като не била посочена коя от хипотезите е относима. Не ставало ясно какъв е правният аргумент, срещу който да се защитава. Изтъква се, че ако целта и условията на заявения престой не били доказани, органът могъл да разпита апликанта или да изиска писмени доказателства. В този смисъл счита допуснато нарушение на процесуалните

правила, доколкото постановяването на отказа се дължало на бездействието на административния орган. Отказът бил издаден в нарушение на чл.59, ал.2, т.4 АПК - изискването за мотиви. Не съдържал конкретните фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал. 1, т.17 и т.24 ЗЧРБ. Органът не е обсъдил писмените доказателства към заявлението, не препращал и към други документи. Съдът също е препятстван да извърши проверка на акта .Основанието по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ било идентично с чл.21, параграф 1, б. "б" и чл.32, т.1, б."а", ii) от Регламент (ЕО)810/2009. По тези съображения се иска от съда да отмени оспорения отказ.

В жалбата на стр. 5 от нея, лист 7 от делото, се посочва изрично, че процесният отказ, издаден от А. З., завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в Т., е издаден от компетентен орган.

В съдебно заседание жалбоподателката не е представлявана.

Ответникът - А. З. - Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И., чрез упълномощен представител гл. юрисконсулт З. при Министерство на външните работи, оспори жалбата изцяло като неоснователна, иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ. Иска съдът да приеме, че въз основа на данните по преписката, са описани причините, поради които жалбоподателката и част от семейството ѝ съставляват миграционен риск. К. лице, съпруг на една от пътуващите гражданки, придружаващи К., е гражданин на Великобритания, което лице по данни на ДАНС не живее в България. В този смисъл целта и условията на пребиваване на жалбоподателката не са установени. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата към жалбата част от тях идентични с тези, представени към заявлението за виза, доказателствата по административната преписка, и писмо от ДАНС, представляващо част от съгласувателната процедура по издаването на процесния отказ.

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта:

Предвид датата на отказа и датата на жалбата до съда - 29.11.2022г., то жалбата до съда е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК и е процесуално допустима.

По фактите:

Процесният Отказ за издаване на виза, издаден от консулско длъжностно лице - завеждащ консулска служба А. З., при посолството на Република България в И., е издаден на 16.11.2022г., по заявление за издаване на виза от 03.08.2022г., с № THR 22004531 V, подадено от Файза К. (Faiza Qayomi), гражданка на А., [дата на раждане] .

Визата - тип "С", е отказана на следните основания: чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ, като е посочено следното: "Целта и условията и заявления престой са недостоверно

доказани. Основателни съмнения за миграционен риск." Съдържа указание пред кой съд и в какъв срок отказът може да се оспори.

Видно от заявлението за виза - л. 76 от делото, представено с административната преписка от ответника: в графа 21 – настояща професия е посочено „студент“, за адрес – данните са за К., А.; в графа 23 като цел на пътуването е посочено "посещение на семейството или приятели"; в графа 26 - първа страна на влизане – България; в графа 27 - еднократно влизане, дата на влизане- 25.08.2022г. и дата на отпътуване - 13.09.2022г.; в графа 30 за име на канещото лице е посочено "А. А." и адрес : [населено място], [улица], вход В, ет.4, ап.17. В графа 32 „Разходите за пътуване и за издръжка се покриват“, е посочено лицето по графа 30 в случая А. А., също са отбелязани графите "осигурено настаняване" и "всички разходи по време на престоя са покрити". Заявлението е подписано от апликанта и от още две лица, без обозначение на авторството.

Към заявлението за виза е представена Покана за частно посещение на чужденец в Република България, оформена от името на А. А., гражданин на Великобритания, роден в А., с постоянен адрес в [населено място] и настоящ адрес - П., [улица], вход В, ет.4, ап.17. Поканата е за лицето А. Ф. К. (А. Fared Qayomi), гражданин на А., с адрес в [населено място], придружен от брат А. Ф. К. (А. Faiz Qayomi), със същият адрес в [населено място], и дете по 18 години - жалбоподателката Файза К. (Faiza Qayomi). Подписът на канещото лице А. А. е положен пред нотариус на дата 12.05.2022г.

По административната преписка е представена и декларация от А. А., също с нотариална заверка на подписа от същата дата, с която декларира, че на посочения адрес в [населено място], ще осигурява жилище и издръжка на съпругата му, родителите му, както и на неговите братя и сестри - общо 7 лица, сред които и жалбоподателката Файза К.. За всички 7 лица са представени резервирани самолетни билети - полет на 20 август 2022г. от Т. за С., за връщане от С. през И. до Т., резервирани билети от 12/13 септември 2022г.

За канещото лице А. А. е представено разрешение за пребиваване в Република България на основание чл. 50 от Договора за Европейския съюз, , издадено в [населено място], на дата 04.01.2022г.

За жалбоподателката е представена медицинска застраховка за периода от 00 часа на 15.06.2022г. до 24 часа на 14.09.2022г. Също е представено удостоверение за раждането ѝ, издадено от А., с дата на раждане - 05.12.2006г., родители - баща А. Ф. К. и Н. Рахима.

По преписката са представени националните паспорти на жалбоподателката - издаден от А. и на А. А. - като гражданин на Великобритания. За последното лице са представени извлечения от сметката му в периода април 2021г. до април 2022г. , към последната дата крайното салдо е налични 19 527,90 паунда. Други данни за доходи , в това число в страната, няма. Също няма представен договор за наем на имота и данни, че пребивава в страната.

По делото е прието като част от съгласувателната процедура за издаване на процесния отказ писмо от ДАНС от дата 29.09.2022г., издадено във връзка, издадено във връзка с жалбоподателката Файза К. (Faiza Qayomi) Nooria Rahimi, нейната майка и Merta Qayomi и представената от тези лица декларация от А. А.. След извършени проверки от страна на ДАНС е установено, че гражданинът на Великобритания А. А. не пребивава продължително в Република България, същият живее и работи в Л.,

където започнал самостоятелен бизнес с кожени облекла. А. е сключил граждански брак на 26.02.2021г. в А. с Метра К.. Впоследствие, съпругата му и неговата майка Н. Рахими, заминават за Т., И.. За изготвянето на поканата и представянето на документите пред българските власти, А. А. е потърсил съдействието на адвокат, с цел формалното изпълнение на изискванията на ЗЧРБ. Според ДАНС е установен засилен миграционен интерес от страна на граждани на А., които са получили статут на продължително пребиваващи чужденци в страни от З. Европа, да отправят покани за частно посещение на свои близки и роднини. Посочено е, че предприетите действия от чуждите граждани са с цел същите да придобият законно пребиваване на територията на Република България и страни от З. Европа, както и свободно придвижване в рамките на ЕС като член на семейството на продължително пребиваващ чужд гражданин в страната ни. Според ДАНС от придобитата информация можело да се направи обоснован извод, че отправената покана е с цел лицата да ползват страната за транзитен пункт за З. Европа. Във връзка с регистрираните молби за краткосрочни визи са налице данни, че апликантите не доказват достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Към жалбата по делото освен посочените доказателства, е представена и декларация по чл.20а от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на граждани на Европейския съюз, които не са български граждани, и членове на техните семейства, от българската гражданка Р. Н., който за същите 7 лица по декларацията на А. А., сред които и жалбоподателката и А. А., общо 8 лица, заявява в качеството ѝ на собственик на имота в гр. П., [улица], вход В, ет.4, ап.17, че е съгласна тези лица да бъдат адресно регистрирани и да ползват посочения имот по договор за наем, не се сочи конкретно подписан договор за наем - дата и място на сключване, нито срок на договора, не се сочи нито се представят доказателства за собствеността на имота. Тази декларация е с нотариална заверка на подписа от 13.05.2022г. Декларацията на българската гражданка не е представена към поканата за посещение и заявлението за виза на жалбоподателката и не е част от административната преписка.

Към жалбата е представена и покана декларация за майката на А. А. и на жалбоподателката - Н. Рахими, придружавана от детето Фарзам К., родено 2016г., с идентично съдържание в останалата част както обсъдената по-горе за бащата и брата на А. А., и двете декларации са за срок от 90 дни и за период 15.06.2022г. - 13.09.2022г.

Останалите доказателства, представени с жалбата, касаещи жалбоподателката, са обсъдените до тук по административната преписка.

За компетентността на органа да издаде процесния отказ, са представени:

-Със Заповед № 95-00-254/03.10.2011г. на министъра на външните работи (л.69 от делото), е наредено, че правото да вземат решения за отказ за издаване на виза на основанията по чл.10 ЗЧРБ имат лицата, заемащи конкретни длъжности, а по т. 3 е посочено, че се възлага на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят подписват и връчват на заинтересованите лица формулярите по образец, сред които и за отказ за издаване на виза.

-В съответствие с т.3 на посочената заповед, е издадена Заповед №Ав-02-101/30.12.2021г. на посланик К. - при посолството на Република България в

[населено място], И.. съгласно която А. З. - Завеждащ консулска служба, е определен за длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец, сред които и за отказ за издаване на виза.

При така установената от фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По издаването на акта от компетентен орган

Оспореният Отказ за издаване на виза от 16.11.2022 година на Консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място], И., представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган, консулско длъжностно лице- завеждащ Консулска служба в българско посолство, на когото по силата на изричното оправомощаване със цитираните две заповеди, има предоставено по чл.9г от ЗЧРБ е правомощие да издава, отказва издаването, да анулира и отменя визи. Това право е доразвито и залегнало и в чл.10,ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България. От своя страна, съгласно чл. 27. ал.1 от Наредбата, министърът на външните работи определя със заповед дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година. По силата на алинея втора, ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед след получено съгласие на Дирекция "К. отношения" консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелно решение по ал. 1. Именно такъв е процесният случай, видно от цитираните по-горе Заповед № 95-00-254/03.10.2011г. на министъра на външните работи и Заповед № Ав-02-101/30.12.2021г. на посланик К. при посолството на Република България в [населено място], И..

Предвид на изложеното, процесният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, което обстоятелство не се оспорва в жалбата.

По останалите изисквания за законосъобразност на процесния отказ – за форма и съдържание и съответствие с материалния закон съдът приема следното:

Правни съображения:

1. След приемането на Решение (ЕС) 2018/934 на Съвета от 25 юни 2018 година относно привеждането в действие на оставащите разпоредби от достиженията на правото от Шенген, свързани с Ш. информационна система, в Република България и в Румъния, обнародвано Обн. Л ОВ. бр.165 от 2 юли 2018г., към изискванията за форма и съдържание, както и основанията за отказ, са приложими само основания, предвидени във Визовия кодекс – понастоящем Регламент (ЕО) № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), последно изменен с

Регламент (ЕС) 2019/1155.

2. По делото, по което е постановено т Решение на Съда (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19 R.N.N.S (225/19) и K.A. (C-226/19), запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34).

-Съдът е посочил, че въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. Съгласно чл. 32, параграф 2 от Визовия кодекс, кандидатът се уведомява за решението, с което се отказва издаването на виза и за мотивите, на които се основава то, чрез стандартния формуляр, който съдържа единадесет полета, всяко от които съответства на предвидените в този кодекс основания за отказ, анулиране или отмяна на виза, които полета компетентните органи трябва да отметнат, за да съобщят на кандидата за виза мотивите на постановеното решение за отказ. Макар текстът на мотивите срещу всяко поле да не предвижда възможност компетентният национален орган възрази срещу издаването на виза или да мотивира по-подробно решението си, в рубриката "Забележки" от стандартния формуляр може да бъде направено това.

-Както Съдът на ЕС е установил, ефективността на съдебния контрол, гарантиран от чл.47 от Хартата изисква заинтересованото лице да може да се запознае с основанията за взетото спрямо него решение посредством прочита на самото решение или чрез съобщаване на тези основания по искане на това лице, за да може то да защити правата си и при възможно най-добрите условия и да реши, и да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали е необходимо да сезира компетентния съд както и за да се предостави на този съд пълна възможност за упражняване на контрол за законосъобразността на разглежданото национално решение.

-Мотивите на стандартния формуляр са предварително определени, и органите са длъжни да използват този стандартен формуляр за да мотивират своите решения за отказ да издадат виза на различните основания, предвидени в чл.32, параграф 1. то Визовия кодекс.

-Що се касае до обхвата на съдебния контрол, в контекста на обжалването, - чл.32, параграф 3 от Визовия кодекс, във връзка с чл.47 Хартата за основните права на ЕС, **то се изисква този контрол да не се свежда до формална проверка на основанията, предвидени в чл.32, параграф 1 от Визовия кодекс, този контрол трябва да се отнася и до законосъобразността на посоченото решение, като се вземат предвид всички обстоятелства от преписката, както фактически, така и правни, на които компетентният орган е основал това решение.** (т.48)

-При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. (...) При това положение съдебният контрол по отношение на тази свобода на преценка се свежда до проверка дали обжалваното решение почива на достатъчно солидна фактическа основа и дали в него не е допусната явна грешка. (т.49)

Следователно, доводите в жалбата, че решението не е правно и фактически

мотивирано и само на това основание жалбата следва да бъде уважена, са неоснователни изцяло. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита.

При пълната фактическа и правна проверка на оспорения отказ, съдът на първо място констатира, следното:

Безпротиворечиво се установява, както от данните по заявлението за издаване на виза, така и от представената покана за майката, че всички лица пребивават на един и същ адрес в [населено място], А., а жалбоподателката в заявлението за виза в графа 22 адрес на учебно заведение в [населено място]. В графа 20 от заявлението - пребиваване в държава, различна от държавата на настоящото гражданство в заявлението е посочено "не". Няма данни да пребивава на законно основание в И.. Извън всякакво съмнение, процесното заявление за виза е подадено в българското посолство в [населено място], Т.. Също жалбоподателката е възнамерявала да пристигне от Т. за България, както следва от резервирания билет за пътуване. Същата обаче не е посочила основанията си за пребиваване в И.. Съгласно чл.11, ал.3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, заявлението за издаване на виза се подава в дипломатическото или консулското представителство в държавата, в която гражданинът на трета страна пребивава на законно основание. Видно е от данните по делото, че заявлението за виза е подадено в Т., а в графа 20 не е попълнено, че пребивават в държава, различна от държавата на гражданството им, т.е. А.. Видно от писмото на ДАНС, че тези лица са напуснали А. след промяната на режима в тази държава и се домогват да се установят в Европа. Очевидно пребивава в И. без преследване от страна на властта, след като безпрепятствено жалбоподателката и приподписалите заявления заедно с нея лица са посетили посолството на Република България. Следователно, в заявлението за виза не е посочено коректно, че жалбоподателката пребивава в И..

Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (Н.). В отказа са попълнени всички полета и са обосновани причините, относими към неговото постановяване. В акта за отказ за издаване на виза са посочени правните основания- чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, както и кратко описание на мотивите - "Целта и условията на и заявления престой са недостоверно доказани. Основателни съмнения за миграционен риск."

Съгласно разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, когато същият не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за

пребиваване.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е поканена от нейният брат А. А., гражданин на Великобритания, като са приложени покана - декларация по образец и банкова референция.

Съгласно разпоредбата на чл. 17, ал. 2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., последно изменена с ДВ. бр.36 от 13 май 2022г към поканата-декларация, изготвена от физическо лице за издаване на виза за краткосрочно пребиваване с цел частно посещение на чужденец в Република България, се изготвя по образец съгласно приложение № 3, заверена от нотариус и от службите за административен контрол на чужденците, при представяне на следните документи: декларация за имотно състояние на канещото лице и удостоверение за доходи, издадено от местоработата на канещото лице, или копие от данъчна декларация по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за предходната година с входящ номер от съответната териториална дирекция на Националната агенция по приходите. Тези документи не са надлежно представени, поради което правилно административният орган е приел, че е налице правно основание за отказ за издаване на виза по чл. 10, ал. 1, т. 17, защото не е убедително и достоверно доказана целта и условията на заявеното пребиваване за престоя на жалбоподателката - апликант в производството по издаване на виза..

Въз основа на данните по делото, съдът намира, че процесният отказ е обоснован. При обстоятелствата следва да се приеме, че не е доказано достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, основанието по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. К. лице, макар и да има пребиваване в страната, видно от данните в писмото на ДАНС, не пребивава в Република България. Декларацията на собственика на имота не е подкрепена с доказателства - няма представен договор за наем, няма доказателства, че канещото лице А. А. живее на този адрес. Декларацията на канещото лице е дадена на 12.05.2022г., а декларацията от собственичката на имота - от 13.05.2022г., без да е представен договор за наем. На 12.05.2022г. подписът на канещото лице е заверен пред нотариус и във формуляра покана декларация за частно посещение на чужденец в Република България. Същевременно на А. А. е издаден документ -разрешение за пребиваване на 04.01.2022г., но няма данни да е пребивавал в страната по договор за наем на адреса по декларацията, посочен и в разрешението му за пребиваване. Всичко сочи на извод, че декларациите са оформени с оглед поканите декларации и заявленията за виза на членовете на фамилията му.

Също следва да се посочи, че по отношение на лицата, които могат да бъдат регистрирани на един адрес в пар.1, т.1 от ДР на Закона за гражданската регистрация е предвидено изискване за 10 кв.м. жилищна площ на едно лице. Декларацията по чл.20 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на граждани на Европейския съюз, които не са български граждани, и членове на техните семейства, дадена от българската гражданка е изцяло неотнормирана към жалбоподателката. Последната не е член на семейството на канещото лице А. А. по смисъла на пар.1, т.1 от ДР на

последния закон, а негова сестра, поради това не се ползва с право на влизане или пребиваване в страната или в друга страна от ЕС като член на семейството му.

Всички обстоятелства, обсъдени в съвкупност, сочат, че са налице основателни съмнения и за риск от миграция, поради което са налице и основателни съмнения относно надеждността на направените изявления, основание по чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ. Изводът на административният орган е мотивиран и подкрепен с доказателства - данните в писмото на ДАНС, обсъдени по-горе. Съдът цени посоченото писмо от една страна като част от процедурата по издаване на процесния отказ за виза, и второ - като официален документ по смисъла на чл.179 ГПК вр. чл.144 АПК, обвързващ съда относно данните и всички обстоятелства, установени от органите на ДАНС и изложени в него. Поканата - декларация е съставена съгласно нормативно утвърдения образец, но няма данни, че е подадена лично от канещото лице А. А., гражданин на Великобритания, напротив, органите на ДАНС са установили, че е ползвал адвокат за изготвянето на поканата -декларация и подаването ѝ пред органите на държавна власт - обстоятелство, в подкрепа на извода, че А. А. не пребивава в България.

Поетото задължение от страна на канещото лице за осигуряване условията за пребиваване на апликанта не е доказано по несъмнен начин. Този извод кореспондира с фактичката обстановка и събраните доказателства по делото. Само фактът, че е налице банкова сметка в чужда банка и декларация без данни за собственост и договор за наем за конкретен имот в Република България, не може да докаже наличие на социална и лична ангажираност на канещото лице. От съществено значение е и обстоятелството, че апликантът за виза не е доказал, че канещото лице реално пребивава на територията на Република България, поради което не е ясно как и по какъв начин той ще бъде издържан от него. Напротив, установено е, че канещото лице има бизнес в Л., обстоятелство, обсъдено по-горе по фактите. Предвид на всички тези обстоятелства, обоснован е и мотива на административния орган за основателни съмнения от миграционен риск, който извод съответства на предвидената по чл. 10, ал.1, т.24 ЗЧРБ хипотеза налице основателни съмнения относно (...) надеждността на направените от чужденеца изявления“

Предвидените основания по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ съответстват на основание по чл.32, ал.1 от Визовия кодекс. Националните разпоредби съответстват на чл.32, ал.1, буква а) подточка ii) от Визовия кодекс– „ не обоснове целта и условията на планирания престой;“ – за чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, и по чл.32, ал.1, буква б) от визовия кодекс, която съдържа хипотезата „б) ако са налице основателни съмнения относно, надеждността на направените изявления“.

Що се касае до довода в жалбата за допуснати процесуални нарушения, тъй като административният орган е могъл да разпита апликанта или да изиска писмени доказателства, ако счита, че целта и условията на престой не са доказани, не се споделя от съда. Това е така, тъй като събраните по преписката данни сочат на съвсем различни цели на искането за виза. Целта и условията на пребиваване в България не се доказват, само на основание, че

канещото лице не живее в България. В този смисъл целта и условията на престой не са доказани, и не е необходимо да се събират допълнителни доказателства чрез разпит на апликанта, тъй като данните за канещото лице са установени от ДАНС, също и основателните съмнения за миграция. По тези съображения органът е постановил процесният отказ след като са изяснени в пълнота всички относими обстоятелства от компетентните български власти.

Предвид всичко изложеното обжалваният отказ за издаване на виза тип "С", издаден на 16.11.2022г. завеждащ консулска служба при посолството на Република България в Т., И., е постановен при изяснена фактическа обстановка и в съответствие с материалния закон - чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ, Не са допуснати нарушения при издаването на процесния отказ за виза нито на изискванията за съдържание и форма, нито по приложението на материалния закон. Процесният отказ за издаване на виза тип "С" е законосъобразен на основанията по чл.146, т.1-4 АПК. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, на юридическото лице, в чиято структура е административният орган, издател на отказа, следва да се присъдят разноски за в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.143, ал.3 АПК, определени съгласно чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 12-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Файза К., лице от женски пол, [дата на раждане] гражданка на А., с паспорт № P02991822, издаден на 31.03.2022г., валиден до 31.03.2027г. от А., действаща лично и със съгласието на родителите си Ф. К. с паспорт № P04301394, издаден на 01.02.2022г., валиден до 01.02.2027г. и Н. Рахими, притежаваща паспорт № P04302036, издаден на 01.02.2022г., валиден до 01.02.2027г., граждани на А., против Отказ за виза, издаден на 16.11.2022г. от А. З. завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И., по заявление с изх.№ THR22004531 V от 03.08.2022г.

ОСЪЖДА Файза К., лице от женски пол, [дата на раждане] гражданка на А., с паспорт № P02991822, издаден на 31.03.2022г., валиден до 31.03.2027г. от А., действаща лично и със съгласието на родителите си Ф. К. с паспорт № P04301394, издаден на 01.02.2022г., валиден до 01.02.2027г. и Н. Рахими, притежаваща паспорт № P04302036, издаден на 01.02.2022г., валиден до 01.02.2027г., граждани на А., ДА ЗАПЛАТИ по бюджета на Министерството на външните работи сумата от 100 (сто) лева за разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия:

